

Els Hàmsters

Un relat de: [Jordi GT](#)

Imaginem que existeixi un món dominat pels hámsters. Que aquests petits animals, amb el seu incansable neguit, haguessin sabut evolucionar el suficient com per posicionar-se per davant d'altres depredadors, aliant-se amb les espècies més afins per tal que els protegissin dels seus enemics naturals.

Segurament seria una societat avariciosa, on les espècies oprimides com els gats, estarien a l'aguait de qualsevol possibilitat per caçar uns quants hámsters. Però aquests, no serien pas presa fàcil. Són ràpids, àgils i amb suficient intel·ligència com per no deixar-se atrapar amb facilitat. A més tenen unes dents d'allò més preparades per mossegar si es senten amenaçats.

Això sí, la diferència de mida entre uns i altres podria ser un factor preocupant. Potser per això serien tan curiosos amb la seva seguretat.

“I què hauria passat amb els humans?!” dirà algú de vosaltres.

Doncs en aquest món, els humans haurien patit alguna estranya mutació, que no tan sols els hauria deixant en la primera fase evolutiva, sinó que de retruc també hauria afectat el seu sistema reproductiu. De tal manera que la comunitat humana molt inferior a l'actual, i pràcticament insignificant al costat dels trílions de hámsters que poblarien el planeta.

Trobar aliments per tots podria acabar sent un problema, però llavors els hámsters, avariciosos de mena, optarien per intentar aconseguir el màxim de recursos possible. S'inflarien tant com el seu metabolisme els permetés, omplint les bosses internes que tenen al lateral del cos, fins a més no poder. Llavors tornarien a casa i buidarien tot allò recollit.

L'endemà repetirien l'acció: Sortir, buscar recursos, inflar-se tant com poguessin i tornar a casa per deixar-los caure allí.

“Són previsors” assegurarà algun defensor dels animals.

No li porto pas la contrària, però és clar, en aquell planeta, igual que en qualsevol altre, els recursos serien un bé preuat i finit. Passades unes generacions, potser acabaria sent tot un luxe poder disposar d'aquells recursos que abans abundaven.

Malauradament, això als hámsters poc els preocupa. Ells haurien emmagatzemat tants materials com haguessin pogut, i es limitarien a observar com els altres eren els que passaven penúries.

El problema és que l'esperança de vida d'un hámster és inferior als dos anys, i això no els deixa massa marge per fer plans de futur. (és el que passa quan sotmets el teu cos als durs efectes de l'exercici diari i descontrolat). Així que tot allò acumulat, per innecessari que fos, passava a la següent generació de hámsters, que criats amb la mateixa fe, continuaven amassant tants recursos com poguessin, intentant que els gats, els seus enemics naturals, no descobrissin mai els seus caus.

I si ho feien... ja s'encarregaven d'avisar als gossos perquè complissin amb la justícia divina (o sigui la seva) i castiguessin als malfactors.

Ves per on, igual que alguns humans que tots tenim en ment!

Amb la diferència que la nostra espècie acostuma a viure força més de dos anys.